

ВСЪКИ БРОЙ 6 СТРАНИЦИ! Създало приложение брошура от чудесния романъ на
Карлъ Май „Керванът на робите“. Илюстрованиятъ романъ „Джимъ Джунглата“ продължава!

ИЗТЕКОХА

СЕДМИЧЕН ВЕСНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА I
IV
ГОДИШЕН АБОНОМЕНТ . 60 лв.
ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . 30 лв.
ЗА ЧУЖБИНА . 80 лв.

ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 лв.

Одобрение и препоръчане от Министерство на Народното
Просвещение съ № 19263 от 16 юни 1933 г.

РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ
ЦАРИЦА ИОАННА № 18

Пошт. чекова сметка № 1328

БРОЙ
13

Какъ Аквиба стана великъ учень

Калба Сабуа беше единъ отъ най-богати собственици въ околностите на Ерусалимъ. Гостоприемството му беше пословично. Зарадът него го бѣха нарекли Калба Сабуа, което искаше да каже, че бедниятъ, който влизаше въ къщата му гладенъ като куче (Калба), беше сигуренъ, че ще излезе отъ нея ситъ (Сабуа).

Този човѣкъ притежаваше голѣми стада и имаше многобройни овчари. Между тия овчари единъ младежъ, на име Аквиба, се отличаваше по своето благочестие, по кротостта си и по добрия си обносъ. Той още беше вѣренъ служителъ на Калба Сабуа, когато изпълни четиридесетата си година.

Единъ денъ дѣщегата на господаря му, която беше прочута по хубостта си, както и по добродѣтелита си, дойде ненадейно при него и му каза:

— Аквиба, ще ли направя едно предложение. Ако си съгласенъ да се отадамъ всичко на изучаването на Тора, заявявамъ, че съмъ готова да ти дамъ въ замъна рѣжка си.

Аквиба, още отъ юношеския си градини, не видялъ бѣ лелѣялъ мечтата да стане великъ учень и ето че тая мечта можеше да стане действителност!

Той съмъ може да проговори, толкова силно биеше сърдцето му отъ радост:

— Да уча? отговори той на младото момиче, та азъ нѣмамъ по горещо желание това! Колкото за втората част на предложението ти, азъ се чувствувамъ много не-достоенъ за тебе, Рашель, какъ мога да го приема?

— Изучи Тора, каза Рашель, и ще бъдешъ достоенъ да се оженишъ дори за принцеса.

Отъ този денъ Аквиба за почна да опознава добродѣтълната Рашель; той започна да повече и повече да цени качествата ѝ и скоро двамата се сгодиха тайно. Но брачната узна намѣренията имъ и страшно се разгневи. Какво? дничката дѣщера на Калба

Сабуа, най-богатия човѣкъ въ страната, да се ожени за простъ наемникъ, за беденъ овчаръ! Но въпрѣки съпротивата на баща си, младата Рашель остана непоколебима.

Тогава Калба Сабуа, отъядъ, реши да лиши отъ наследство дѣщера си. Нека лишената отъ всичко, се ожени за

презрѣния овчаръ, когото той незабавно изпѣди отъ дома си. Двамата млади се ожениха, но трѣбаше да помислятъ съкакво ще живѣятъ. Зимата настъпваше и ги намѣри въ най-голѣма бедност. За подслонъ имъ служеше една бедна колиба и въ нея тѣ спѣха на слама. Аквиба, който се

упрѣкваше горчиво, че е станалъ причина за бедността на жена си, се мѫчеше да я утѣши съ надеждата за добри дни, но тя му каза:

— Не ме съблазнявай земните богатства, ти знаешъ добре, че азъ ги презрѣхъ. Азъ дойдохъ слѣль тебе отъ любовъ къ Тора.

Младиятъ приятелъ на Джимъ, Зибъ, имира близо до лагера на Джимъ, едно момиче, което се крие! Презъ това време Джимъ, въ лагера на Уилсонъ, решава да организира походъ противъ разбойниците, които крадатъ златото на Уилсонъ и убиватъ хората му...

Редъ, ти ще водишъ колоната, а ти, Жакъ, ще следвашъ на лъвия флангъ, като гледашъ да се кри-

ешъ. Азъ пъкъ ще вървя на дясната флангъ, по тоя начинъ нѣма да се боимъ отъ засада.

Разбрано!

И колоната тръгна по опасната следа.

Обаче отъ съседните височини единъ тузе-мецъ дава сълътливи знаци...

Азъ съмъ приятелка на Джимъ. Извѣти го предупреди, че го заляпва опасностъ: бързо, трѣбва да го намѣри!

Когато единъ бѣлъ, страшъ на видъ, приема.

До лагера на Джимъ, Зибъ разпитва пленницата си.

Зашо се опитахте да се въмъкнете въ лагера на Джимъ?

Азъ съмъ приятелка на Джимъ. Извѣти го предупреди, че го заляпва опасностъ: бързо, трѣбва да го намѣри!

Единъ денъ, когато младата жена на сърдъчаваше съпруга си, хвалейки му привързаността къмъ духовните блага, пророкъ Елия, въ образа на просъръкъ, дойде на входа на колибата имъ.

— Смилете се къмъ мене, добри хора, — имъ каза той, — имамъ да се грижа за едно малко дете, а съмъ толкова, беденъ, че нѣмамъ дори слама да му направя легло.

Аквиба извади една част отъ сламата, която образуваше собственото му легло и я даде на чужденеца.

— Ти виждашъ, каза той на жена си, че има още по-бедни отъ насъ.

Рашель, като предана съпруга, криеше до колкото ѝ бѣше възможно бедността имъ и въ всяка сутринъ мащаше грижливо сламките отъ косата на Аквиба, да не може никой, въ синагогата, дето той ходѣше да се моли, да подозре скрѣбното имъ положение.

Единъ денъ тя каза на Аквиба:

— Приятелю, времето е скъпо и лети. Тръгни незабавно да търсиши училище, дето можешъ да придобиешъ свещената наука. Не се връщай, докато не станешъ учителъ на Израилъ. А колкото се отнася до мене, бѫди сигуренъ, че Богъ не ще ме остави.

Рашель говорѣше толкова убедително, че, въпрѣки колебанието, което изпитваше да се раздѣли съ нея и несигурността на сѫдбата, която я очакваше, Аквиба се съгласи да замине.

Изтекоха дванадесет години презъ които Аквиба учи съ нечуванъ успехъ въ училищата на Раби Елиезър и Раби Юзефъ, като заслужи най-после да бѫде причисленъ, зарадъ дълбоката си наука, въ реда на мѣдреци на Израилъ. И настѫпи мигъ въ който той можеше на-после да помисли да отиде и да намѣри скъпата си Рашель. Какво вълнение усти той, когато една нощъ се намѣри предъ вратата на колибата, въ която преди дванадесет години бѣше оставилъ върната си другарка! Той много се очуди, когато чу гласа на жена си и другъ, мѫжки гласъ, непознатъ нему, които водѣха жива препирня.

— Родителите ти добра направиха, че те изпѣдиха, каза мѫжътъ, защото ти даде сърдцето си на недостоенъ човѣкъ, на човѣкъ, който те изостави и който отъ дванадесет години насамъ не се е обадилъ!

— Ти се лъжешъ. Ние зедно взехме това решение — Аквиба и азъ. Азъ сама го подтикнахъ да замине, да отиде да се учи и ако днесъ знаехъ, че да завърши науките си, трѣбва да продължи отсѫтствието си, щѣхъ да го посъветвамъ, колкото и скрѣбно да е положението ми, да остане още дванадесет години при учителите си, за да стане и той единъ денъ свѣтило на Израилъ.

Очите на Аквиба се напълниха съ сълзи, когато чу да говори така преданата му и върна другарка.

— Нека се изпълни волята! каза той, и безъ да влѣзе въ колибата, се върна назадъ, за да отиде пакъ при учителите си.

Никой другъ освенъ Бога, който вижда всичко, не видѣ неговия героизъмъ.

Други дванадесет години изтекоха. Този пътъ Аквиба спечели известност. Когато се върна въ страната си, той имаше вече не по-малко отъ двадесетъ и четири хиляди ученици. Отъ всички кѫтища

(Следва на IV стр.)